

EEN AARDIG
PRENTENBOEK

MET LEERZAME VERTELLINGEN,

NAAR HET BEROEMDE HOOGDUITSCH KINDEWERK:

„Der Struwwelpeter,“

voor Nederlandsche Jongens en Meisjes bewerkt

door

W. P. RAZOUX.

„Vermaakt er Vriee-
van Alpen.“

SCHIEDAM,
H. A. M. ROELANTS.

Kleurendruk v. H. v. Hoogstraten te Zwolle.

EEN AARDIG
PRENTENBOEK

MET LEERZAME VERTELLINGEN;

NAAR HET BEROEMDE HOOGDUITSCH KINDEWERK:

„Der Struwwelpeter,“

voor Nederlandsche Jongens en Meisjes bewerkt

door

W. P. RAZOUX.

—Vermaakt er Umit—
van Alphen.

SCHIEDAM,
H. A. M. ROELANTS.

De Geschiedenis van den wreeden Jan.

De wreede Jan, — de wreede Jan,
Dat was een rechte dolleman...
Ving hij een vlieg, die slechte gait,
Dan trok hij haar de vleugels uit;
Zijn speelgoed sloeg hij kort en klein;
Geen kat kon veilig bij hem zijn;
En hoort eens aan, hoe stout was Jan!
Hij sloeg zijn lieve zus Marian.

Bij zekre pomp stond eens een hond,
Die water slurpte met zijn' mond;
Daar kwam de wreede Jan wêer aan,
Om met zijn zweep Fidel te slaan,
Die arme hond, die jankte zeer,
Maar Jan, die sloeg hem telkens meer,
En schopte 't beest wel twintig keer.
Hap! - greep hij Jantjen's kleinen voet,
En beet er in tot op het bloed;
Jan gilde 't uit van pijn en schrik,
En schreide bei zijn' ooëen dik.

Toen lag men Jan in 't bed ter nêr,
Zijn voet deed hem geweld'g zeer;
De dokter gaf hem, voor zijn' pijn,
Een' flesch vol bitt're medicijn.

Terwijl de slimme hond nu zag
Dat Jantje nog te slapen lag,
Zoo nam hij aanstonds flesch en taart,
En at en dronk re'g't naar den aard.

De Geschiedenis van de zwarte Jongens.

En moriaan, zoo zwart als roet,
Ging eenmaal wandlen, zonder hoed;
De zon, die scheen hem op zijn bol,
Baarom nam hij een parasol.
Daar kwam ook Frits naar dezen kant,
En hield een vlaggen in de hand;
Toen kwam de kleine Jan ter stee,
Die bragt een lekkere kraakling mee.
En eindlijk kwam de kleine Klaas,
Dat was een rechte hoepelbaas.
Het drietal jongens lachte luid
Het hoedenlooze moortjen uit,
En spotte met zijn zwarte huid.

Daar kwam de groote Niklaas aan,
Die had een' inktpot voor zich staan,
Zoo groot, ja, grooter dan de maan.
Hij sprak: Komt kindren, hoort mij aan,
En laat dien moor met vrede gaan!
Het is ziji' schuld toch waarlijk niet,
Dat hij zoo zwart als steenkool ziet.
Maar kleine Frits en Jan en Klaas,
Die hoorden niet naar Nikolaas:
De jongens spotten lustig door
Met onzen armen, zwarten moor.

Toen werd de groote NiKlaas kwaad;
Gij kunt het zien op deze plaat;
Hij pakte fluks de jongens op,
En smeed ze toen, hals over kop,
In de inktpot nêer, in 't zwarte sop.
Eerst hoepel-klaas, toen kraakling-Jan,
En eind'lijk ook de vlaaggeman;
Die stelde vrees'lijk zich te wêer.
En riep om hulp wel twintig keer,
Maar toch moest Frits, de schreeuwersbaas,
Ook in den pot van Nikolaas.

Hier gaan ze, zwarter nog dan roet.
 En dan het moortjen zonder hoed.
 In 't zonlicht stapt de brave moor
 De zwart-geverwde knapen voor.
 'Was enkel door hun stout gespet.
 Dat zij geraakten in den pot;
 Dus, lieve kindren! spot toch niet,
 Als gij iets vreemds aan andren ziet.

De Geschiedenis van den wilden Jager.

Eens trok de wilde jagersman,
Zijn grasgroen jaegersrokken aan,
Nam zijn geweer en ook zijn tasch,
En deed voor de oogten 't brilleglas.

Toen zocht hij in de velden rond,
Of hij daar niet een haasjen vond.

Maar 't haasjen schuilde in 't groene kruid
En lachte stil den jager uit.

Doch eindelijk wert de zon zoo heet,
De jager was zoo nat van 't zweet,
Hij vleide zich in 't lommer neer,
En op den grond lag hij 't geweer.
Nu had de jager 't naar zijn zin,
En daarom sliep hij spoedig in;
Dat zag de haas, die slimme g'uit,
Die kroop toen zadtkens uit het kruid,
Hij nam 't geweer weg en de bril
En hield zich als een muis zoostil.

Fluks had het haasje, voor de pret,
De bril zich op den neus gezet,
En lag 't geweer, welk stout bestaan!
Manmoedig op den jager aan.
Wat was die arme man bevreesd!
Noch nooit was hij zoo bang geweest;
Hij nam de vlucht, en riep: „Och! Och!
„Mijn lieve menschen, helpt mij toch!”

De jager liep door 't groene gras,
 Totdat hij bij zijn woning was; -
 Daar sprong de man, met pak en zak,
 Voorover in den regenbak.
 't Was juist bij tijds, want eensklaps: - Paf! -
 Daar schoot de haas zijn snaphaan af.

Voor 't venster zat de jagersvrouw,
 Die juist haar koffij drinken zou;
 Maar toen de haas had losgebrand,
 Schoot hij haar 't kopjen uit de hand;
 En ziet! vlak bij den regenbak,
 Daar zat in 't gras, op zijn gemak,
 Het zoontjen van den grooten haas;
 Dien armen, kleinen springersbaas,
 Wierd al het heete koffijnat,
 Pardoës! op kop en neus gespat.
 Hij gaf een' gil, - zijn pijn was groot, -
 En 's avonds was het haasje dood.

De Geschiedenis van Soep-Hein.

Hein was gezond gelijk een visch,
En dik en vet, en rood en frisch,
Hij had een hongeriĝe maaĝ,
En elke spijs genoot hij graaĝ;
Maar eens smet Hein zijn lepel neer,
En riep: „Ik lust die soep niet meer!
„Loop met die nare soep maar heen!
„Ik wil geen' soep meer eten! Neen!..

Dit gaf zijn ouders veel verdriet,
Maar ander eten kreeg hij niet;
Zoodat hij reeds den tweeden daĝ
Veel maĝerder en bleeker zaĝ,
En weer smet Hein zijn lepel neer,
En riep: „Ik lust die soep niet meer!
„Loop met die nare soep maar heen!
„Ik wil geen' soep meer eten! Neen!..

Den derden daĝ, O, lieve tijd!
Toen zaĝ hij geel van magerheid,
Maar toch kreeg hij zijn soepbord weer,
En ziet... hij smet den lepel neer,
En riep ook voor den derden keer:
„Ochmoeder! Ik lust die soep niet meer!
„Loop met die nare soep maar heen!
„Ik wil geen' soep meer eten! Neen!..

De stijfkop was den vierden daĝ,
Zoo dun gelijk een spinneraĝ;
Hij woog niet zwaarder dan een lood:
En op den vijfden was hij dood!

De Geschiedenis van den Duimzuiger.

Laatst zei zijn moeder tot Reinier,
Ik moet eens uit, en gij blijft hier;
Wees nu gehoorzaam, stil en zoet,
Totdat ik straks u weer ontmoet,
Maar steek vooral uw duim niet weer,
In uwen mond, gelijk weleer.
Dan komt de kleerenmaker hier,
En knipt u met zijn schaar, Reinier!
Tot uwe welverdiende straf,
Van elke hand het duimpjen af."

Nauw was de moeder 't hoekjen rond,
Of hap! de duim ging in den mond.

Maar, ach!.. de deur wordt losgedaan,
Daar komt de kleedermaker aan..
Hij zwaait zijn'schaar, 0, welk een schrik!
Voor de oogjen van het duimpje-lik;
0, wee! daar gaat het knip en knap,
En even als een wollenlap,
Knipt hij Reiniertjen, tot zijn'straf,
Van elke hand het duimpjen af.

En de arme moeder komt wêrom,
Daar staat Reiniertjen bleek en stom;
Zijn' handjes doen hem, ach! zoo zeer!
Hij heeft geen enkel duimpjen meer.
Dus, kind'ren! hoedt u voor 't gevaar.
Denkt aan die g'roote, scherpe schaar!

De allerdroevigste Geschiedenis met de zwavelstokjens.

Paulientjen bleef te huis, alleen,
Naar Tante gingen de ouders heen;
Zij was een' kleine lagchebek
En liep al zingend door 't vertrek;—
Daar zag ze op eens een doosjen staan,
Met zwavelstokjens volgelâan:
.Ei' riep Paulien, dat zou voor mijn
.Een reë't plezierig speelgoed zijn.'
En zoo gezegd, en zoo gedaan,—
Zij stak een zwavelstokjen aan.

En Pietje en Mietje, 't kattenpaar,
Dat zag vermanend op tot haar:
Zij dreigden 't meisje met den poot:
.Bedenk toch, dat Papa 't verbood!
.Mio! Miaauw! Mio! Miaauw!
.Och toe, Paulientjen, laat dat gaauw!

Maar neen, toch gaat Paulientjen voort,
Omdat die vlam haar zoo bekoort,
Die knist'rend heen en weder gaat,
Gelijk zij 't zien kunt op deez' plaat.
Wat had ze een pret, die lagchebek!
Zij sprong van blijdschap door 't vertrek.

En Pietje en Mietje, 't kattenpaar,
Dat zag vermanend op tot haar;
Zij dreigden 't meisje met den poot:
.Bedenk toch, dat Mama 't verbood!
.Mio! Miaauw! Mio! Miaauw!
Toe, gooi het weg, Paulientjen! gaauw!

O, schrik! haar kléertjes vatten vlam!
 Ach! dat ze ook aan dat doosjen kwam!
 Daar brandt de hand reeds en het haar,
 En eindlijk brand zij heele gaar.

En Pietje en Mietje schreiden,
 Zoo droevig met haar beiden:
 Komt hier! Ter hulp! och, komt gezwind!
 Komt ouders! Komt! Daar brandt uw kind!
 „Miaauw! Mio! Miaauw! Mio!”
 Och, Pietje en Mietje schreiden zoo.

Verbrand is 't meisjen heele gaar,
 Het arme kind! met huid en haar;
 Ze is tot een hoopjen asch vergaan,
 Waar noÿ haar' schoentjens nevens staan.

En Pietje en Mietje schreiden,
 Zoo droevig met haar beiden:
 „Mio! Miaauw! Mio! Miaauw!”
 „Och, dat zij 't ook niet laten wou!”
 „Wij minden haar zoo teeder,
 „Nu zien wij haar niet weder.”

De geschiedenis van Philip, den schommelaar.

Vader spreekt, op strengen toon.
Tot zijn' kleinen, wilden zoon:
„k Hoop dat Philip nu eens stil
„Aan de tafel zitten wil!”
En zijn moeder fluistert zacht:
„Geef op 's vaders woorden acht!
„Doe ons heden geen verdriet!”
Maar de knaap gehoorzaamt niet;
Hij holdert
En boldert,
Hij rommelt
En schommelt,
Met zijn' stoel al heen en wêer:
„Philip dat mishaagt mij zeer!”

Ziet eens, kindren! op deez' plaat,
Hoe het Philip verder g'aat:
Door zijn schomm'len heen en wêer,
Valt hij met de stoel ter nêer
En bij 't achteroverslaan,
Grijpt hij an'g'stig 'laken aan;
Maar, wie heeft het ooit g'ezien?
'laken en de soep-terrien,
Vorken, lepels, flesch en glas,
En al wat er verder was,
Vallen ramm'lend naar beneen,
Op en om den jongen heen.

Onder 't laken ligt hij nêr;
Al zijn leden doen hem zeer.
Hooft eens naar zijn bang geroep:
„Moeder, ach! die heete soep
„Heeft mijn heele been verbrand!
„O, hoe zeer doet mij mijn' hand
„Och, mijn neus doet mij zoo'n pijn,
„Zou hij ook gebroken zijn?”
Maar zijn vader vol van spijt
Om zijn' ongehoorzaamheid,
Beurt hem op en zegt: „mijn zoon!
„Gij hebt uw verdiende loon.
„Kind'ren, die ondeugend zijn,
„Lijden dikwijls smart en pijn;
„Wees voortaan dus niet meer stout!
„Maar, opdat gij 'twel onthoudt,
„Neem ik u noê tot uw straf,
„Al uw mooie speelgoed af.”

Piet de smeerpoots.

Ziet hier Piet den smeerpoots staan!
Ziet dien viezen knaap eens aan!
Hij wou, van zijn vingertippen,
Zich geen' nagels laten knippen,
Sedert zeker wel een jaar:
Ongekamd bleef ook zijn haar,
„Foei!” roept ieder die hem ziet,
„Wat zijt gij een smeerpoots Piet!”

